

Επείγουσα ανάγκη για χάραξη σοβαρής κοινωνικής πολιτικής για την πρόληψη/εξάλειψη των εκτρώσεων (Μαρία Α. Στυλιανού, Κοινωνιολόγος – Μ.Α. στις Σπουδές Φύλου)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Όλοι μας διαπιστώνουμε πως διανύουμε μια πολύ δύσκολη εποχή γενικευμένης ηθικής έκπτωσης. Η αλήθεια των πραγμάτων διαστρεβλώνεται επικίνδυνα. Η ίδια η ανθρώπινη ζωή και η αξία της απομειώνεται. Ο σύγχρονος άνθρωπος βολεύεται στις εύκολες λύσεις, στην ανέξοδη φυγή από τον πόνο, στην αποφυγή της αγαπητικής δέσμευσης στις διαπροσωπικές σχέσεις. Η έκτρωση παύει να θεωρείται ως ένα απάνθρωπο έγκλημα αφαίρεσης της ανθρώπινης ζωής και μάλιστα ενός ανυπεράσπιστου αγέννητου ανθρώπου (βρέφους). Ενώ η αλήθεια είναι ακριβώς το αντίθετο. Η αλήθεια είναι ότι η έκτρωση ισούται με φόνο. Η έκτρωση ισοδυναμεί με αφαίρεση μιας ανυπεράσπιστης ανθρώπινης ύπαρξης. Κατασκευάζονται κανόνες και ρυθμίσεις της ανθρώπινης ζωής υπεράνω του Θείου νόμου και των εντολών του Θεού. Προτείνονται λύσεις σε σοβαρότατα κοινωνικά προβλήματα που δεν είναι στην ουσία λύσεις, αλλά διαιώνιση του κακού που ήδη υπάρχει. Το ίδιο

ισχύει και στην περίπτωση της αποπαινικοποίησης των εκτρώσεων, η οποία δυστυχώς εισήχθηκε ήδη στο νησί μας. Ως γνωστό, κάθε νομιμοποίηση πράξεως ενθαρρύνει και δεν αποτρέπει μια πράξη. Κι όλα αυτά, συμβαίνουν γιατί βγάλαμε τον Θεό εντελώς από τη ζωή μας. Γιατί βάλαμε τον εαυτό μας στη θέση του Θεού. Γιατί βάλαμε τον εγωισμό και τα πάθη μας ακόμη και το χρήμα ως το απόλυτο κέντρο του κόσμου. Σύμφωνα και με τον Ντοστογιέφσκι, «Χωρίς Θεό όλα επιτρέπονται».

Ως εκ τούτου, η χάραξη μιας ολοκληρωμένης κοινωνικής πολιτικής από μέρους του κυπριακού κράτους για ορθότερη και ορθόδοξη πρόληψη / εξάλειψη των εκτρώσεων είναι εξαιρετικά επείγουσα.

Σε αυτό το πλαίσιο εισηγούμαστε τα ακόλουθα αναγκαία μέτρα κοινωνικής πολιτικής του κράτους αντί της νομιμοποίησης των εκτρώσεων:

1. Επείγουσα ανάγκη για νομική κατοχύρωση του αναφαίρετου δικαιώματος του αγέννητου ανθρώπου (εμβρύου) για τη ζωή και η ένταξη/ενσωμάτωση του δικαιώματος αυτού ανάμεσα στα βασικά θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Δυναμική διεκδίκηση απαιτείται για νομική κατοχύρωση του πιο πάνω αναφαίρετου δικαιώματος του αγέννητου ανθρώπου (εμβρύου) από όλους όσοι τάσσονται υπέρ της ανθρώπινης ζωής. Από όλους μας. Ζούμε σε μια εποχή όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα υπερασπίζονται και θεσμοθετούνται νομοθετικά περισσότερο από ποτέ, με αντίστοιχες κυρώσεις σε περίπτωση παραβίασής τους.

Συνεπώς, ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί καλούμαστε συνειδησιακά να υπερασπίσουμε ΤΩΡΑ το αναφαίρετο δικαίωμα του αγέννητου ανθρώπου στη ζωή πιο δυναμικά από πριν. Διότι ΔΕΝ ανήκει σε κανένα το δικαίωμα αφαίρεσης της ζωής του, ούτε καν στους επίγειους γονείς του. Το υπέρτατο δικαίωμα για ζωή ανήκει ΜΟΝΟ στον ΘΕΟ, ως θείο δώρημα μιας μοναδικής και ανεπανάληπτης ανθρώπινης ύπαρξης που θέλει να ζήσει και να αναδείξει την ομορφιά της ύπαρξής του στο κόσμο μας.

2. Η δημιουργία καταφυγίων για εγκυμονούσες ανύπανδρες και ανήλικες μητέρες (ακόμη και για άπορα ανδρόγυνα/άπορες μητέρες μονογονιούς) καθίσταται αναγκαίο μέτρο της κοινωνικής πολιτικής του κράτους. Στα καταφύγια αυτά θα παρέχεται ηθική και ψυχολογική στήριξη από ειδικούς επιστήμονες (ψυχολόγους, ψυχιάτρους, κοινωνικούς λειτουργούς).

3. Οικονομική αρωγή από το κράτος ή/ – και ακόμη παροχή εξεύρεσης εργασίας για αυτές τις γυναίκες ως συμπλήρωμα της ήδη παρεχόμενης βοήθειας στα πιο πάνω καταφύγια.

4. Θεσμοθέτηση ολοκληρωμένου νομοθετικού πλαισίου που θα αφορά στην υιοθεσία παιδιών στην Κύπρο είναι σαφώς ηθικά ορθότερη λύση από την έκτρωση-φόνο αγέννητου ανθρώπου.

5. Η εγκράτεια και η διαφύλαξη της σωματικής αγνότητας ως μέτρο “πρόληψης” στο θέμα των εκτρώσεων ίσως να είναι η καλύτερη από την όποια προτεινόμενη «θεραπεία». Είναι ανάγκη το εκπαιδευτικό σύστημά μας να εισαγάγει το μάθημα

της αγνότητας ήδη από την προδημοτική/δημοτικό σχολείο. Στο πλαίσιο του μαθήματος αυτού, θα υπογραμμίζεται η διαφύλαξη της αγνότητας από τους νέους (υποψήφιους μελλοντύμφους) προ της σύναψης εκκλησιαστικού γάμου, η καλλιέργεια σεβασμού απέναντι στην ιερότητα του μυστηρίου της ανθρώπινης ζωής και του αληθινού προορισμού του ανθρώπου, καθώς και η αλήθεια γύρω από τις εκτρώσεις.

Η έκτρωση είναι ένα σοβαρότατο κοινωνικό πρόβλημα στο οποίο καλούμαστε να πάρουμε τη δική μας θέση τόσο ως ενσυνείδητοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί όσο και ως υπεύθυνοι Κύπριοι πολίτες. Οι εκτρώσεις είναι όντως ένα ειδεχθές έγκλημα κατά μιας απροστάτευτης ανθρώπινης ζωής. Επομένως, η σιωπή, η απραξία και η αδιαφορία μπροστά σε κάθε ηθική έκπτωση συνεπάγεται συνενοχή.

Γνωρίζοντας την αντικειμενική αλήθεια γύρω από τις εκτρώσεις (ότι δηλαδή η ανθρώπινη ζωή ξεκινά ήδη από την πρώτη κιόλας στιγμή της σύλληψης), θεωρούμε ότι αυτό είναι ένας αρκετά δυνατός παράγοντας, για να κρατήσει τους ανθρώπους (και τους νέους) μακριά από την έκτρωση. Σεβόμενοι το θείο δώρο της δικής μας ζωής, την ιερότητα και το μεγαλείο της, μπορούμε να σεβαστούμε κάθε άνθρωπο και πολύ περισσότερο τον ανυπεράσπιστο, αγέννητο άνθρωπο, το αγέννητο έμβρυο. Παράλληλα, αφενός οφείλουμε πρώτιστα ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί να διεκδικήσουμε από το κυπριακό κράτος κοινωνικά μέτρα καταπολέμησης των εκτρώσεων. Αφετέρου, όταν το κράτος επενδύει κεφάλαια για χάραξη και εφαρμογή κοινωνικής πολιτικής κατά των εκτρώσεων, σέβεται τους πολίτες του, σέβεται τον άνθρωπο και την αξία του, σέβεται τη ζωή και την ευημερία του ίδιου του κράτους. Είναι στο χέρι μας να αποφασίσουμε προς ποια κατεύθυνση κλείνουμε. Προς τη Ζωή ή προς τον Θάνατο;